

[Gregersen.]

Venstre har holdt paa Landstinget urokkeligt, indtil Forliget var sluttet? Er det med andre Ord Venstre, som har tvunget Regeringspartierne til at slutte Forlig med det Parti, som ønsker Korporationssystemet, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen sagde? Det Spørgsmaal synes jeg det nok kunde have nogen Værdi at faa klaret, inden vi kommer ud til Valgene. Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen for Tilslutningen og venter saa ogsaa, at det ærede Medlem stemmer for vort Forslag, som giver rent Etkammer. Ellers er der ikke nogen som helst Mening i den Kritik, det ærede Medlem har rejst fra denne Plads.

Jeg vil ogsaa gerne takke det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch for den Tilslutning, han har givet til et andet meget vigtigt Punkt i vort Forslag. Det har ikke noget for mig at sige, om det bliver gennemført ved en Grundlovsendring eller uden en saadan. Jeg erkender, at det kan gøres uden en Grundlovsendring, og jeg er meget taknemmelig for, at vi dog har faaet det ud af, at det Ændringsforslag er forelagt, at det ærede Medlem har givet sit Tilsagn om, at dette Punkt vil det socialdemokratiske Parti gennemføre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Gregersen skal lægge Ansvar for den nye Forfatningsordning der, hvor det er at lægge, nemlig hos de tre Partier, der gennemfører den. Saa maa det ærede Medlem selv i Forfatningskommissionens Betænkning kunne se efter, hvorledes de indledende Skitser ligner det nuværende Forslag, og saa er det ærede Medlem Hr. Gregersen jo sikkert saa velbevaget, at han selv kan danne sig sin Mening derom. Det ærede Medlem tager fuldkommen fejl, hvis han tror, at Venstre i Forfatningskommissionen er Skyld i noget som helst.

Jeg vil dernæst gerne vende mig med et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Brorsen. Jeg spurgte det ærede Medlem, om man da vilde forhandle, og det ser jo ud til, at det lige til Afslutningen af Forhandlingerne skal forme sig paa den Maade, at hver eneste Gang vi lader Sporvognen standse — og den er jo standset nogle Gange, og vi er blevet haanet derfor —, saa siger det ærede Medlem Hr. Brorsen noget i Retning

af: Hvor vover I at lade den standse, hvorfor lader I den dog ikke køre? Men vi siger til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at han virkelig kan faa Plads endnu; den er godt besat, udmærket godt, og vi er vel tilfredse; der er maaske en enkelt Passager, vi helst var foruden, men hvem der skal køre med, kan man nu engang ikke selv bestemme om i en Sporvogn; det er jo et demokratisk Køretøj. Saa det er jo lige til. Men vi siger til det ærede Medlem Hr. Brorsen: Vi kan ikke forstaa, at det ærede Medlem ikke vil være med. Og naar man saa siger det, faar man Utak igen. Vi fik Utak i Forfatningskommissionen, vi har faaet Utak i Folketingsudvalget, og man faar Utak nu her og siger: Er Tiden ikke forpasset? Nej, ærede Medlemmer; hvis det ærede Medlem opgiver alle de Kauteler, han har sat paa sit Forfatningsforslag, vil der naturligvis kunne være noget at tale om. Nu begynder det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen at vaagne. Der er jo altid nogle Passagerer i Sporvognen paa den Tid af Aftenen, der sidder og smaablunder.

Jeg har paa ethvert Tidspunkt sagt, fordi det var til mig, at Spørgsmaalet i den Forstand var rettet — hermed mener jeg til mit Parti —, at da vi betragtede Spørgsmaalet om Enighed i saa store Kredse som muligt for at være meget vigtigt, vilde vi gaa til vort Parti, hvis der var Tale om noget saadant. Det har jeg sagt i Forfatningskommissionen, det har jeg sagt i Folketingsudvalget, det gentager jeg naturligvis her fra Folketingets Talerstol. Hvis der er Tale om noget saadant, saa lad os tale om det. Saa skal vi gaa til vort Parti, og saa kan det være, at de Medlemmer inden for mit Parti, som ikke har set særlig velvilligt paa det Forslag, vi er kommet med, vil se velvilligere paa det, hvad ved jeg? Men først maa man da faa det andet at vide. Det er dog fuldkommen klart, at saaledes ligger det.

Men det, jeg gerne vil have Lov til at slaa fast gennem de Bemærkninger, som jeg her har fremsat, og længere kan jeg ikke komme, er, at det efter denne Behandling staa fuldkommen fast, at Socialdemokratiet og Regeringen har været nødt til at rejse denne Sag efter Valgene i 1935 og 1936. Det kan enhver, der overhovedet har det fjerneste politiske Begreb, sige sig selv. De kunde simpelt hen ikke gøre andet, og ellers skulde det ærede Medlem Hr. Brorsen og jeg nok have tvunget dem til det i den Diskussion, vi havde ført med dem derom. Det ved jo enhver, saadan ligger det. De